

væsentlig Forandring. Det at gøre Udnævnelsen kommunal er for saa vidt ikke noget principielt, som der ikke er nogen nødvendig Forbindelse mellem kommunal Virksomhed og Udnævnelsen af Nævnninger. Men det er den eneste, sikreste og letteste Maade til at sikre sig, at Nævnningerne fremgaa af den store menige Befolkning. Et mer eller mindre klassedannet Udvalg til at foretage Udnævnelsen af Nævnninger vil give Usikkerhed i denne Henseende. Det vil uden Tvivl være et af de meget vanskelige Spørgsmaal at komme over, men forhaabentlig vil man vel ogsaa i den Henseende kunne finde Overensstemmelse med Landstinget.

Dernæst er der ikke noget Punkt af Vigtighed, førend vi komme til Spørgsmaalet om Politiet. Der har Landstinget indsat en Bestemmelse om Københavns Politi, der gaar ud paa, at de om Statens Tilskud til Københavns Politi gældende Bestemmelser blive at revidere ved særlig Lov inden denne Lovs Ikrafttræden. Man har i Folketinget ikke anset en saadan Bestemmelse for nødvendig. Langt vigtigere end dette er Spørgsmaalet om Antallet af det underordnede Politipersonale. Hvad dette angaar, gentager jeg, hvad jeg sagde i min Indledning, at der lykkeligvis ikke er Uoverensstemmelse om, hvorledes de skulle udnævnes; derimod er der nogen Uoverensstemmelse med Hensyn til deres Antal, d. v. s. i de første 5 Aar. Efter at der er gaaet 5 Aar, skal det fastsættes ved Lov, men i disse første 5 Aar skulde Justitsministeren have Myndighed til at fastsætte Antallet, og vi indskrænke os da i Folketinget til at angive et Maksimum, medens man i Landstinget har bestemt, hvorledes Tallet skal være, og det saaledes, at det samlede Tal vil blive noget større end Folketingets Maksimumsangivelse. Det er et vigtigt Punkt, thi hvis der udnævnes en Politibetjent ud over det, som behøves, er det et Onde, medens det ogsaa kan siges, at Manglen af en Politibetjent, hvor der er Brug derfor, er en virkelig Ulempe. Der er dog ingen Grund til at antage, at der ikke skulde kunne opnaas Overensstemmelse derom. — Efter de 5 Aars Udløb skal der tilvejebringes en særskilt Lov om dette Forhold. Det ligger nær at forudsætte, at der kan komme et Mellemløb mellem de 5 Aars Udløb og den ny Lovs Tilvejebringelse, og for en saadan Mellemtid havde Folketinget bestemt, at Antallet af Politibetjente ikke maatte forøges. Denne Bestemmelse er ogsaa strøgen af Landstinget. Saa har

Landstinget tillige indført en ny Bestemmelse, som ikke kendtes i vort Udkast, den nemlig, at der af de statslønnede Politibetjente kan af Justitsministeren anvendes et vist Antal til Opdagelsesbetjente, som saa kunne sættes til Tjeneste over hele Riget.

I det følgende træffe vi en Bestemmelse, som principielt ikke har stort at sige, men som praktisk vil have nogen Betydning, nemlig en Bestemmelse i § 143. Efter Folketingets Vedtagelse skulde ikke alene Kontorerne for Retterne i første Instans, men ogsaa den forvaltende Embedsmand, som vi kalde Sysselmand, have den Pligt paa Forlangende at besørge Stævninger, der bleve indsendte til ham, til Stævningmændene. Dette er forandret i Landstinget.

Saa komme vi, naar jeg forbigaar Ubetydelighederne, til det meget vigtige Punkt, hvor vi søgte nærmere at udføre Grundlovens Bestemmelse om, at politiske Lovovertrædelser skulde paakendes af Nævnninger. Naar denne Opgave skal løses, have vi her i Tinget ment, at det ikke kunde ske derved, at man tog nogle grove politiske Lovovertrædelser, der for en stor Del allerede som Misgerningssager vilde være Genstand for Nævnninger, men at det rigtige vilde være, at man tager alle Sager, hvad enten de ere grove og vilde medføre haard Straf eller ere simple, med. Selv saadanne Sager, som kunde fremkomme under privat Paatale, skulde, naar de have politisk Karakter, efter Grundlovens Mening paakendes af Nævnninger. Det er aabenbart, at det Formaale, Grundloven har haft, nemlig Beskyttelse af Borgerne mod Overgreb af politiske Grunde, naas kun, naar man tager alle politiske Sager med, hvor de saa end forefalde, og af hvilken Størrelse de end ere, og forlanger, at de skulde paakendes af Nævnninger. Vi havde derfor allerede i Begyndelsen af Bogen om den borgerlige Retspleje indsat en Bestemmelse, der muliggjorde, at ogsaa borgerlige Sager kunde komme under Nævingepaakendelse, naar de vare politiske, og i en senere Paragraf, § 666, havde vi indført en Bestemmelse om, hvorledes „politiske Lovovertrædelser“ kunde defineres. Dette har Landstinget ganske forandret. Det har fraveget vor Definition, og det har slettet de Bestemmelser, der sigtede til at gøre det muligt, at ogsaa private Sager som politiske kunde blive paakendte af Nævnninger. Dette er et meget stort Uoverensstemmelsepunkt mellem Folketingets og Landstingets Affattelse,